

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 146/20
Λουξεμβούργο, 24 Νοεμβρίου 2020

Απόφαση στην υπόθεση C-510/19
Openbaar Ministerie και YU και ZV κατά AZ

Οι εισαγγελείς στις Κάτω Χώρες δεν αποτελούν «δικαστική αρχή εκτέλεσης» στο πλαίσιο της εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, δεδομένου ότι μπορούν να λαμβάνουν από τον Ολλανδό Υπουργό Δικαιοσύνης οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση

Τον Σεπτέμβριο του 2017 εκδόθηκε ένα ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως (στο εξής: ΕΕΣ) από Βέλγο ανακριτή σε βάρος του Βέλγου υπηκόου AZ, στον οποίο προσάπτονταν αξιόποινες πράξεις πλαστογραφίας, χρήσης πλαστού και απάτης. Τον Δεκέμβριο του 2017 ο AZ συνελήφθη στις Κάτω Χώρες και παραδόθηκε στις βελγικές αρχές δυνάμει αποφάσεως του rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες). Τον Ιανουάριο του 2018 ο ανακριτής που είχε εκδώσει το ΕΕΣ εξέδωσε συμπληρωματικό ΕΕΣ για άλλες πράξεις, πέραν εκείνων για τις οποίες είχε ζητηθεί η παράδοση του AZ, ζητώντας με τον τρόπο αυτόν από τις αρμόδιες ολλανδικές αρχές να παραιτηθούν από την εφαρμογή του κανόνα της ειδικότητας ο οποίος προβλέπεται στην απόφαση-πλαίσιο σχετικά με το ΕΕΣ¹. Συγκεκριμένα, κατά τον ως άνω κανόνα, πρόσωπο που παραδόθηκε στο κράτος μέλος εκδόσεως σε εκτέλεση ΕΕΣ δεν μπορεί να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να στερηθεί την ελευθερία του από τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους αυτού για άλλη αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, εκτός αν η δικαστική αρχή εκτελέσεως παράσχει τη συγκατάθεσή της². Τον Φεβρουάριο του 2018, ο officier van justitie (εισαγγελέας) της arrondissementsparket Amsterdam (περιφερειακή εισαγγελική αρχή του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) έδωσε τη συγκατάθεσή του για τη διεύρυνση της δίωξης σύμφωνα με το συμπληρωματικό ΕΕΣ. Κατόπιν τούτου, ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά του AZ στο Βέλγιο για τις αξιόποινες πράξεις που περιλαμβάνονταν στο αρχικό και το συμπληρωματικό ΕΕΣ, αυτός δε καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως τριών ετών.

Στο πλαίσιο αυτό, το hof van beroep te Brussel (εφετείο Βρυξελλών, Βέλγιο), ενώπιον του οποίου ο AZ άσκησε έφεση κατά της ποινικής καταδικαστικής αποφάσεως, διερωτάται αν ο εισαγγελέας του Άμστερνταμ μπορεί να θεωρηθεί ως «δικαστική αρχή εκτέλεσης», κατά την έννοια της αποφάσεως-πλαισίου σχετικά με το ΕΕΣ³, και έχει, κατά συνέπεια, την εξουσία να δώσει τη συγκατάθεση την οποία προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο.

Σημειώνεται ότι, προσφάτως, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί επανειλημμένα επί της έννοιας της «δικαστικής αρχής», στο πλαίσιο της αποφάσεως-πλαισίου σχετικά με το ΕΕΣ, και, ειδικότερα, επί του ζητήματος αν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι εισαγγελείς των κρατών μελών καλύπτονται από την έννοια αυτή. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η έννοια αυτή καλύπτει τη λιθουανική, τη γαλλική, τη σουηδική και τη βελγική εισαγγελία⁴, όχι όμως τη γερμανική⁵. Καίτοι το σύνολο των ως

¹ Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24).

² Άρθρο 27, παράγραφοι 2, 3, στοιχείο ζ', και 4, της αποφάσεως-πλαισίου σχετικά με το ΕΕΣ.

³ Η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης» ορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου σχετικά με το ΕΕΣ.

⁴ Βλ., αντίστοιχα, αποφάσεις της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός εισαγγελέας της Λιθουανίας), [C-509/18](#) (βλ. επίσης [AT αριθ. 68/19](#)), της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελίες Λυών και Τουρ), [C-566/19 PPU](#) και [C-626/19 PPU](#) της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Openbaar Ministerie

άνω υποθέσεων αφορούσε την έννοια της «δικαστικής αρχής έκδοσης» ενός ΕΕΣ ⁶, και όχι την έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», στην παρούσα απόφαση, εκδιδόμενη από το τμήμα μείζονος συνθέσεως, το Δικαστήριο κρίνει ότι η νομολογία αυτή μπορεί να εφαρμοστεί εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Πρώτον, το Δικαστήριο δέχεται ότι, όπως και η έννοια της «δικαστικής αρχής έκδοσης», η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης» είναι αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης και δεν εμπίπτουν σε αυτήν μόνον οι δικαστές ή τα δικαστήρια. Πράγματι, η έννοια αυτή καλύπτει επίσης τις δικαστικές αρχές που μετέχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στο κράτος μέλος αυτό και ενεργούν κατά τρόπο ανεξάρτητο κατά την άσκηση καθηκόντων που είναι συμφυή με την εκτέλεση ενός ΕΕΣ, ιδίως σε σχέση με την εκτελεστική εξουσία, και ασκούν τα καθήκοντά τους στο πλαίσιο διαδικασίας που ικανοποιεί τις απαιτήσεις της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

Ως εκ τούτου, για τον προσδιορισμό του περιεχομένου της έννοιας της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», το Δικαστήριο χρησιμοποιεί τα ίδια κριτήρια με εκείνα που αναπτύχθηκαν στη νομολογία του σχετικά με τις «δικαστικές αρχές έκδοσης», πράγμα το οποίο δικαιολογείται από το γεγονός ότι η θέση και η φύση των δύο αυτών δικαστικών αρχών ταυτίζονται, έστω και αν οι αρχές αυτές ασκούν διαφορετικά καθήκοντα. Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Δικαστήριο επισημαίνει διάφορα στοιχεία. Υπογραμμίζει ότι η απόφαση σχετικά με την εκτέλεση ενός ΕΕΣ όπως και αυτή που αφορά την έκδοσή του πρέπει να λαμβάνονται από δικαστική αρχή που να ικανοποιεί τις απαιτήσεις που είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται η εγγύηση ανεξαρτησίας. Επιπλέον, το Δικαστήριο κρίνει ότι, η εκτέλεση ενός ΕΕΣ είναι, όπως και η έκδοση ενός ΕΕΣ, ικανή να θίξει την ελευθερία του καταζητούμενου, καθόσον η εν λόγω εκτέλεση θα οδηγήσει στη σύλληψή του προκειμένου αυτός να παραδοθεί στην αρμόδια αρχή. Επιπλέον, κατά το Δικαστήριο, σε αντίθεση με τη διαδικασία εκδόσεως ενός ΕΕΣ, για την οποία υφίσταται προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων σε δύο επίπεδα, στο στάδιο της εκτέλεσής του ΕΕΣ η παρέμβαση της δικαστικής αρχής εκτέλεσής του συνιστά το μόνο επίπεδο προστασίας που προβλέπεται από την απόφαση-πλαίσιο σχετικά με το ΕΕΣ, το οποίο εξασφαλίζει στον καταζητούμενο όλες τις εγγυήσεις που συνδέονται με την έκδοση δικαστικών αποφάσεων.

Δεύτερον, το Δικαστήριο κρίνει ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η δικαστική αρχή που δίδει τη συγκατάθεσή της για να μην εφαρμοστεί ο κανόνας της ειδικότητας πρέπει να είναι η ίδια με εκείνη που εκτέλεσε το ΕΕΣ, η συγκατάθεση αυτή δεν μπορεί να δοθεί από εισαγγελέα κράτους μέλους ο οποίος, ενώ μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης, μπορεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του λήψεως αποφάσεων, να λάβει από την εκτελεστική εξουσία οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση. Πράγματι, ο εισαγγελέας αυτός δεν πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή εκτέλεσής του». Κατά το Δικαστήριο, για να δοθεί η σχετική συγκατάθεση και να μην εφαρμοστεί, ως εκ τούτου, ο κανόνας της ειδικότητας, απαιτείται η παρέμβαση αρχής που πληροί τις προϋποθέσεις αυτές. Πράγματι, η ως άνω απόφαση είναι διαφορετική από εκείνη που αφορά την εκτέλεση ενός ΕΕΣ και έχει, για τον ενδιαφερόμενο, αποτελέσματα διαφορετικά από εκείνα της απόφασης εκτέλεσης. Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ειδικότερα ότι, ακόμη και αν ο ενδιαφερόμενος έχει ήδη παραδοθεί στη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, η ζητούμενη συγκατάθεση, καθόσον αφορά αξιόποινη πράξη διαφορετική από εκείνη που δικαιολόγησε την παράδοση, ενδέχεται να θίξει την ελευθερία του προσώπου αυτού, διότι μπορεί να οδηγήσει σε βαρύτερη καταδίκη.

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, δυνάμει του ολλανδικού δικαίου, μολονότι η απόφαση εκτέλεσής του ΕΕΣ εναπόκειται, εν τέλει, σε δικαστήριο, αντιθέτως, η απόφαση περί παροχής της συγκατάθεσης λαμβάνεται αποκλειστικώς από τον εισαγγελέα. Δεδομένου όμως ότι ο

(Εισαγγελική αρχή, Σουηδία), [C-625/19 PPU](#), και της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Openbaar Ministerie (Εισαγγελία Βρυξελλών), [C-627/19 PPU](#) (βλ. επίσης [ΑΤ αριθ. 156/19](#)).

⁵ Βλ. απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες Lübeck και Zwickau), [C-508/18](#) και C-82/19 PPU (βλ. επίσης [ΑΤ αριθ. 68/19](#)).

⁶ Η έννοια της «δικαστικής αρχής έκδοσης» ορίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου σχετικά με το ΕΕΣ.

τελευταίος μπορεί να λαμβάνει από τον Υπουργό Δικαιοσύνης οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση, δεν αποτελεί «δικαστική αρχή εκτέλεσης».

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582